

Chương 222: Hội Nghiên Cứu Phép Thuật (3) - [Ma Pháp Không Gian]

(Số từ: 3827)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:47 PM 03/05/2023

*(Tluc: Bonus 1 chương hôm nay cho 1 bạn donate
hồi chương (◡̈•̀-)-)♡)*

“...[Ma Pháp Không Gian]?”

Harriet chỉ có vẻ hơi bối rối, không khó chịu. Tôi đã bảo những người khác chế tạo những món đồ phi thường, nhưng rồi đột nhiên tôi lại bảo cô ấy nghiên cứu một thứ phi thực tế như [Ma Pháp Không Gian].

Cô ấy không biết mục đích hay lý do của sự lựa chọn đó của tôi là gì.

“Tại sao lại đột ngột như vậy?”

“Không phải [Ma Pháp Không Gian] được xếp hạng cao nhất trong số tất cả các Ma thuật mà con người biết đến sao?”

—[Ma Pháp Không Gian]...

Đó là lúc Louis Ankton xen vào.

“Thật ra, thay vì bản thân nó là một lĩnh vực, khái niệm về Thứ Nguyên được xử lý theo từng phần

nhỏ trong các lĩnh vực ma thuật khác nhau. Rốt cuộc thì [Ma Pháp Không Gian] và [Ma pháp Triệu hồi] có liên quan nhiều đến các chiều không gian mà.”

Harriet gật đầu với điều đó.

“Và cậu nên biết rằng những Ma pháp này thường là những Ma pháp cấp cao, phải không? Chỉ cần nghĩ về Ma pháp cho phép một người [dịch chuyển tức thời] trong không gian, khái niệm đằng sau cổng dịch chuyển hoặc [Ma pháp Triệu hồi] có thể mở ra cánh cổng đến một thế giới khác.”

Hầu hết các Ma thuật liên quan đến Thứ Nguyên đều có thứ hạng siêu cao.

“Vì vậy, không có lĩnh vực ma thuật nào chỉ xử lý riêng các chiều không gian.”

"Thật sao?"

"Đúng vậy."

Có một số lĩnh vực ma thuật liên quan đến thứ nguyên, nhưng thực tế vẫn chưa có lĩnh vực nào được gọi là Ma pháp thứ nguyên.

“Vậy thì chúng ta có thể làm được rồi.”

Tôi nhìn vào mắt Harriet.

Nếu nó không hoạt động, làm cho nó hoạt động.

Nếu nó không tồn tại, chỉ cần làm cho nó tồn tại.

“Dù sao thì cậu cũng là một thiên tài mà.”

“H-hả?”

“Cậu có thể làm được. Đồ ngốc.”

“L-làm sao cậu có thể giao nhiệm vụ khó khăn nhất cho một người mà cậu gọi là Đồ ngốc?!”

“Đó là mức độ mà tớ tin tưởng cậu.”

Mặt Harriet sắp đỏ bừng lên trước lời nói của tôi, dường như đỏ bừng lên vì một lý do khác. Môi cô run run.

“Cậu có thể làm được, phải không?”

“V-vâng... Tớ sẽ cố gắng... Tớ sẽ làm được.”

Harriet khẽ gật đầu trước lời nói của tôi trong khi mồ hôi lạnh chảy dài trên mặt.

—Nghiên cứu [Ma Pháp Không Gian]...

Tôi cũng không biết điều gì có thể xảy ra từ đó, vì vậy tôi cũng không có cách nào biết Harriet có thể đạt được kết quả gì.

“V-vậy... Tại sao lại là [Ma Pháp Không Gian]...? Chỉ bởi vì cậu nghĩ rằng tớ có thể làm điều gì đó như thế nếu tớ cố gắng?” Harriet hỏi, mặt đỏ bừng.

Thành thật mà nói, tôi không có lý do chính đáng nào được chuẩn bị cho quyết định đó.

“Tớ muốn đến một thế giới khác.”

“Huuuuh?”

Vì vậy, hiện tại, tôi chỉ thốt ra một số điều hoàn toàn nhầm nhí.

Não của mọi người dường như đông cứng lại với cuốn tiểu thuyết nhằm nhí vô nghĩa của tôi.

* * *

—Sự cố công...

Cổng dịch chuyển kết nối với một thế giới khác.

Kế hoạch đầu tiên của tôi là phá hủy tất cả các cổng dọc trên toàn bộ lục địa. Tuy nhiên, có khả năng nó vẫn sẽ xảy ra.

Bước tiếp theo là phát triển các vật phẩm ma thuật mạnh mẽ trước khi chúng được cho là sẽ xuất hiện để cải thiện khả năng chiến đấu của cá nhân tôi và của những người khác. Tất nhiên, nếu sự cố xảy ra, sẽ không đủ nếu chỉ cung cấp cho Royal Class. Chúng tôi có thể phải cung cấp cho toàn bộ Temple và thậm chí cả lục địa.

Cũng có khả năng là việc tích lũy quá nhiều năng lượng sẽ gây ra các vấn đề khác, nhưng tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời cho câu hỏi đó.

Nếu nó thực sự gây ra vấn đề, chúng tôi chỉ có thể bí mật sử dụng chúng bên trong Temple hoặc trong Royal Class, và nếu Harriet thực sự thành công trong nghiên cứu của cô ấy về lĩnh vực [Ma Pháp Không Gian], thì sự cố đó có thể không bao giờ xảy ra ngay từ đầu.

Miễn là thế giới này được định sẵn để kết nối với một thế giới khác trong tương lai, điều đó có nghĩa

là chắc chắn tồn tại những thế giới khác, ngay cả khi chúng ta đã nói.

Vì vậy, thay vì đợi cho đến khi cuộc xâm lược xảy ra, chúng ta cũng có thể xâm chiếm thế giới khác trước.

Để kết luận, tôi có ba yêu cầu:

—Việc tạo ra Power Cartridge.

—Sự phát triển của Moonshine.

—Và nghiên cứu về [Ma Pháp Không Gian].

Để đổi lấy việc biến tôi thành Hội trưởng của họ, những kẻ đó phải nghe theo mọi mệnh lệnh lỗ bịch của tôi.

Tất nhiên, thay vì lắng nghe tôi vì tôi là Hội trưởng, họ lại nhận ra rằng tôi là một thằng khốn điên rồ và làm theo những gì tôi nói vì họ sợ những gì tôi sẽ làm nếu họ không làm theo.

Dù sao thì, những người đó không thể chỉ sử dụng phòng thí nghiệm trong các cuộc họp của câu lạc bộ, vì vậy có vẻ như họ sẽ sử dụng nó như một phòng thí nghiệm ma thuật dành riêng cho những sinh viên năm nhất. Thiết bị ở đó dường như tốt hơn nhiều so với phòng thí nghiệm của ký túc xá hoặc phòng tư nhân của họ.

Giờ đây, với điều đó, đảm bảo rằng các sinh viên chuyên ngành ma thuật có thể tự mình nghiên cứu một cách suôn sẻ.

Sau khi Moonshine được phát triển, tôi sẽ tiến bộ nhanh chóng trong việc [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Nếu Ellen cũng sử dụng nó, chẳng phải cô ấy sẽ thăng cấp bậc Swordmaster trong năm tới sao?

Dù sao đi nữa, tôi đã kiệt sức vì đi loanh quanh với cơ thể đau nhức đó.

Ai muốn ở thì ở, muốn về thì về.

Harriet và tôi là những người duy nhất quay lại ngay. Tôi có cảm giác như cô ấy đang đi theo tôi trong khi giả vờ như không phải vì cô ấy có vẻ vẫn lo lắng cho tôi, người vẫn phải dùng nạng.

“Cậu có thực sự nghĩ rằng có những thế giới khác như thế không?”

Harriet vẫn còn chết lặng trước mong muốn được đến một thế giới khác của tôi.

Bất kể tôi có làm hay không, theo quan điểm của tôi, nơi này đã là một thế giới khác rồi.

“Đó chính xác là những gì tớ muốn tìm hiểu.”

“Vậy tại sao cậu lại muốn làm điều đó?”

“Chỉ vì? Tớ tò mò.”

Tôi không có lý do nào khác ngoài một điều gì đó mơ hồ như thế.

“Cậu thực sự là một người kỳ quặc như vậy đấy. Tớ cũng tò mò, nhưng tớ thực sự không thích cách cậu ra lệnh cho người khác làm việc.”

“Chà, vậy thì cậu không nên biến tớ thành Hội trưởng.”

"Nghiêm túc đấy! Tớ thực sự hối hận khi để cậu làm Hội trưởng!"

Harriet định trêu chọc tôi bằng câu nói đó nhưng có vẻ rất hối hận khi nó bay thẳng vào mặt cô ấy. Cô ấy khoanh tay và bĩu môi vì cô ấy phải nghiên cứu [Ma Pháp Không Gian], một lĩnh vực thậm chí còn chưa tồn tại.

“Dù sao thì, vì đó là thứ cậu đã yêu cầu, tớ sẽ gọi cho cậu bất cứ khi nào tớ cần đến cậu.”

“Tớ thậm chí có thể làm gì để giúp cậu?”

“Tớ không biết! Dù sao, tớ sẽ chỉ gọi cho cậu! Cậu chỉ làm bất cứ điều gì mình muốn, vì vậy tớ sẽ làm như vậy!”

Cô gái đó...

Cô ấy nghĩ mình có quyền gọi cho tôi bất cứ khi nào cô ấy muốn sao? Không, khi tôi nghĩ về nó, không phải Harriet dường như ngày càng thích ý tưởng về chủ đề nghiên cứu của mình hơn sao?

"Phải! Sau đó, tớ nên đi xem công dịch chuyển vào cuối tuần!"

“Tại sao công dịch chuyển lại đột ngột xuất hiện?”

“Mặc dù không có lĩnh vực nào trong Ma thuật gọi là [Ma pháp không gian], nhưng liệu nó có giúp ích gì cho nghiên cứu của cậu nếu cậu nghiên cứu về

cổng dọc, giống như những cánh cửa mở vĩnh viễn không? Tớ sẽ đi với cậu.”

Harriet nhìn tôi, nhếch mép cười.

‘Đừng nói dối! Cậu chỉ muốn chơi xung quanh!’

“Cậu không thể nhìn thấy những cái nạng này ngay bây giờ à?”

“À, phải rồi...”

Lúc đó cô mới nhận ra rằng mình chỉ đang cố kéo một người bị thương đi loanh quanh vào ngày cuối tuần.

KHÔNG...

Tôi chỉ trêu chọc Harriet vì hành động như một Đồ ngốc.

Những lúc như vậy, cô ấy thực sự trông giống như một con ngốc thực sự.

Đó là lý do tại sao Harriet dễ thương.

“Này, nếu thấy tội nghiệp, hãy cõng tớ đi. Tớ cảm thấy mệt.”

“Cái gì cơ?! Cậu đang nói cái gì vậy!”

“Dù sao thì, cõng tớ trên lưng đi. Ôi, Tiểu thư của Đại Công tước. Xin hãy cõng người ăn xin hèn mọn này trên lưng.”

“C-chuyện này! Tên này! Cậu! Cậu! Tại sao bây giờ lại là cậu chứ không phải tớ, người nói ra địa vị của tớ? Cậu điên thật sao?!”

Harriet đã nổi giận trước những lời nhận xét ngớ ngẩn của tôi và cuối cùng cố gắng chống tôi trên lưng.

Trong trường hợp của Ellen, cô ấy chỉ đơn giản là bế tôi lên, tuy nhiên, lần này thì khác—cô ấy dường như cũng bối rối hơn rất nhiều.

Nhưng cuối cùng, Harriet thậm chí còn không đủ sức để đứng lên cùng tôi.

“Cô thật yếu đuối, Tiểu thư ạ. Cô thậm chí không thể mang cơ thể của một người khiêm tốn này.”

“Iiirk, nghiêm túc đấy! Tôi thật sự ghét cậu! Cậu! Tôi thực sự ghét cậu! Thật sự!”

Trước lời nói của tôi, Harriet cuối cùng cũng gào lên.

* * *

Trận chiến giữa Royal Class và Orbis Class trong lễ hội đã tan thành mây khói.

—Và những thách thức liên quan đến nó cũng vậy. Dù sao thì những điều tôi chưa bao giờ thực sự cân nhắc làm đã biến mất, vì vậy điều đó thật tốt. Bằng cách đó, những người khác cũng sẽ có nhiều thời gian hơn. Hội Nghiên cứu Phép thuật sẽ có thể bắt đầu hoạt động hết công suất.

Nhân tiện, toàn bộ Orbis Class đóng cửa... Tôi tự hỏi liệu điều đó có thực sự xảy ra không.

Tôi không muốn mọi chuyện đi xa như vậy.

Mặc dù tôi sẽ sớm có thể bỏ nạng, nhưng tình trạng thể chất của tôi vẫn còn tồi tệ. Tôi hoàn toàn không thể tập luyện được.

Tôi không thể tập luyện vào sáng sớm với Adriana cũng như không thể tham gia bất kỳ buổi tập luyện chung nào với Ellen.

Chỉ vì tôi đau một chút thôi. Trong khi tôi biết rằng tôi không chỉ để thời gian trôi qua một cách vô ích, tôi vẫn cảm thấy mình sắp phát điên.

“Cậu còn đau không?”

“Tớ đã hồi phục sau giai đoạn vô cùng đau đớn. Bây giờ tớ đã đạt đến giai đoạn phát điên.”

“... ”

—Đó là thời gian ban đêm.

Tôi đoán rằng cô ấy vừa mới tập luyện xong, tuy nhiên, cô ấy đã tắm rửa và lau khô người.

Ellen luôn hỏi tôi có còn đau không khi cô ấy chạm mặt tôi.

Ellen nhìn tôi ngờ ngác sau khi nghe tôi nói rằng tôi cảm thấy như mình sắp phát điên, mặc dù điều đó không đủ để giết tôi

Cô ấy trông hơi gắt gỏng.

Lúc đó tôi đã bất tỉnh trong một thời gian khá dài.

Tôi cũng đã không đến phòng huấn luyện khá lâu rồi.

Đó có phải là lý do không?

“...Cậu có giận không?”

"...KHÔNG."

Ellen lắc đầu, ngay lập tức trả lời.

“Cậu đau không phải lỗi của tớ.”

Ellen nói mà không nhìn tôi, dựa vào cửa sổ.

“Tuy nhiên, nếu cậu lại bị tổn thương như thế này trong tương lai...”

“...”

“Tớ sẽ thực sự, thực sự tức giận.”

Rốt cuộc thì Ellen đã không thực sự nổi giận với tôi.

Trong khi nó cảm thấy đáng sợ, có một cảm giác kỳ lạ khác nổi lên.

“Chà, mặc dù tớ không tập thể dục, nhưng tớ vẫn chưa ăn gì cả.”

“...?”

“Ăn chút gì đi. Tớ sẽ đi làm gì đó.”

Mặc dù tôi chưa thể sử dụng cơ thể mình tốt như vậy, nhưng tôi tự tin rằng tình trạng của mình đã đủ tốt để có thể cầm dao.

"KHÔNG."

Ellen lắc đầu.

“Tớ sẽ làm cho cậu một cái gì đó.”

Đúng như dự đoán, bị ôm thực sự khiến tôi cảm thấy mình như một vị vua.

“Cậu cũng định cho tớ ăn à?”

“...Cậu không cần tở làm điều đó nữa.”

Ellen nhìn tôi chăm chăm như thể muốn nói rằng tôi không nên vượt quá giới hạn.

* * *

Ellen ngồi xuống trước mặt Reinhardt, người đang ăn món risotto kem mà cô ấy đã làm. Cô ấy cũng làm như vậy.

Ellen đã nghĩ về việc kiểm chế một chút trong khi nấu ăn, nhưng thay vào đó cô ấy đã làm hết sức mình. Rốt cuộc anh ấy là một bệnh nhân.

Nó có vị rất, rất ngon. Cô ấy phải nấu ăn bằng những nguyên liệu có thể tìm thấy ở Temple, chẳng có gì ngoài loại một, và Ellen cũng rất giỏi nên không dễ để cô ấy cố tình nấu ăn dở.

"Bây giờ cậu có thể làm tất cả, phải không?"

Cô ấy nghĩ rằng Reinhardt sẽ cảm thấy thất vọng hoặc buồn bã nếu anh ấy phát hiện ra rằng cô ấy có thể nấu ăn ngon hơn anh ấy, nhưng có vẻ như cô ấy đã nhầm. Reinhardt chỉ nói rằng bây giờ anh ấy rất vui vì có một việc ít phiền phức hơn để anh ấy làm.

"Tở chỉ làm điều này cho đến khi cậu khỏe hơn."

Tất nhiên, Ellen nhấn mạnh rằng đó là một ngoại lệ và sau này cô ấy sẽ không nấu ăn nữa. Reinhardt chỉ gật đầu, nói rằng không cần phải làm ầm ĩ lên như vậy.

Vết thương của Reinhardt nặng hơn nhiều so với vết thương của cô ấy, vì vậy anh ấy không lành nhanh như Ellen.

Tuy nhiên, mặc dù lẽ ra Reinhardt nên yên lặng nghỉ ngơi và chờ cơ thể hồi phục, nhưng anh ta vẫn cứ lang thang đây đó. Nó sẽ làm tổn thương anh ấy nhiều hơn nếu chỉ đứng yên?

“Còn Hội nghiên cứu Phép thuật thì sao?”

“Ồ, tớ đã đến đó hôm nay. Tớ đã tốt hơn. Có vẻ như chúng ta có cả một nhà thí nghiệm chứ không chỉ một căn phòng.”

—Hội nghiên cứu Phép thuật...

Khi Ellen nghe nói rằng Reinhardt sẽ trở thành Hội trưởng của Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật, cô ấy thực sự nghi ngờ đôi tai của mình.

Tại sao lại là Ma thuật đột ngột như vậy? Làm thế nào mà có ý nghĩa?

Tuy nhiên, khi tìm hiểu thêm chi tiết, cô ấy nghĩ rằng nó thực sự khá hợp lý.

Reinhardt đưa ra đề nghị đó chỉ vì anh ấy nghĩ sẽ rất tốt nếu các sinh viên chuyên ngành ma thuật tập hợp lại và cùng nhau nghiên cứu về ma thuật. Anh ấy không có ý định trở thành một thành viên.

Nhưng Reinhardt không chỉ trở thành thành viên của câu lạc bộ đó, anh ấy thực sự đã trở thành Hội trưởng của nó.

Ellen nghĩ có thể là do Harriet.

Cô ấy không thể không nghĩ như vậy sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Harriet de Saint-Owan—cô ấy trông rất vui khi nói về Hội Nghiên cứu Phép thuật khi đứng cạnh Reinhardt.

Harriet thích Reinhardt, Ellen biết điều đó.

Tuy nhiên, Harriet, người theo học chuyên ngành ma thuật, các khả năng hỗ trợ khác và ma thuật chiến đấu, hiếm khi có bất kỳ sự trùng lặp nào với Reinhardt trong lớp học hoặc trong cuộc sống hàng ngày của họ.

Rốt cuộc, Reinhardt thực tế đã sống trong phòng huấn luyện.

Không có nhiều dịp để cô gặp Reinhardt. Có lẽ đó là lý do tại sao cô ấy đưa anh ấy vào câu lạc bộ. Ellen cảm thấy như cô ấy đã hiểu sơ bộ về những gì đã xảy ra.

Tuy nhiên, Reinhardt đã thực sự đảm nhận vai trò Hội trưởng của Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật, điều này chẳng có ích gì với anh ta.

ý nghĩa của điều đó là gì?

“*Ngáp... Ăn xong rồi, tớ thấy khá mệt.”

Ellen cau mày khi liếc nhìn Reinhardt đang ăn món risotto.

Reinhardt chắc chắn phải bận rộn với công việc riêng của mình, nhưng anh ấy vẫn quan tâm đến

các sinh viên chuyên ngành ma thuật và thậm chí còn đảm nhận vai trò Hội trưởng câu lạc bộ.

Lý do cho điều đó là gì? Anh ấy đau đến mức chỉ có thể di chuyển bằng nạng, nhưng anh ấy vẫn làm việc rất siêng năng.

—Không phải cho mình, mà cho người khác.

Đối với Harriet.

Điều đó có thể chỉ có nghĩa là một điều. Reinhardt...

Về phía Harriet de Saint-Owan.

“Này, có chuyện gì với biểu cảm đó vậy?”

“...Cái gì?”

“Tại sao cậu trông tuyệt vọng như vậy? Có ai sắp chết không?”

Ellen không biết mình đang mang biểu cảm gì.

Cô ấy đang làm biểu cảm gì vậy?

Ellen thực sự không thể nói.

“Tôi không ăn từ từ vì nó không ngon, chỉ là khó cử động hàm thôi.”

Reinhardt đang chậm rãi nhấm nháp thức ăn của mình bằng thìa, vì vậy, nghĩ rằng Ellen đang có tâm trạng tồi tệ vì điều đó, anh ấy đã nói điều gì đó như thế.

Reinhardt đã không đến phòng tập những ngày đó bởi vì anh ấy không thể.

Cô biết điều đó.

Anh sẽ quay trở lại phòng tập một lần nữa, vung kiếm tập luyện của mình, cãi nhau với cô ấy cả ngày và than vãn sau khi anh khỏe lại.

Tuy nhiên...

Ellen cảm thấy lo lắng rằng một thứ chưa bao giờ thực sự thuộc về mình sẽ bị lấy đi.

Reinhardt không thuộc về cô, nên anh cũng không thể bị cô cướp đi.

Ellen không có lý do gì để nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, Ellen không thể ngăn dòng suy nghĩ của mình vô thức lang thang theo hướng đó.

Cuối cùng, Ellen đã để lại hơn một nửa món risotto trên đĩa của mình.

* * *

Thật nhẹ nhõm khi tôi có thể tham gia các lớp học trở lại, mặc dù tôi không thể tham gia các lớp học định hướng thực hành.

Tuy nhiên, tôi vẫn phải theo dõi Lớp học [Tăng cường sức mạnh ma thuật] mới được phân công cùng với Ellen.

Tuy nhiên, thay vì sử dụng [sức mạnh ma thuật] của riêng mình, tất cả những gì tôi nhận được là một thứ tương tự như Liệu pháp Ki từ một Yoga Master. Tôi có nên gọi nó là sáng khoái không? Tôi có thể cảm thấy một loại năng lượng nào đó đang chảy và lắng đọng khắp cơ thể mình.

Tôi đại khái đoán rằng sẽ có cảm giác như vậy nếu một người sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] đúng cách.

Tôi cảm thấy như mình có thể sẽ trượt kỳ thi giữa kỳ với tốc độ đó. Tôi thực sự không có bất kỳ chấp trước nào vào điểm số của mình, nhưng tôi không muốn bị trượt.

Tất nhiên, cũng có khả năng một số người đang cố làm điều gì đó với tôi trong khi tôi yếu đuối như vậy.

Nhưng bằng cách nào đó có vẻ như mọi thứ đã được giải quyết.

—Có bốn người ghét tôi: Ba anh em ngu ngốc và Heinrich.

Sự căm ghét của Heinrich đối với tôi dường như đã giảm đi một chút sau khi chúng tôi đến quần đảo Edina. Chúng tôi không phải là bạn thân hay bất cứ điều gì tương tự, nhưng anh ấy không công khai tỏ ra khinh thường tôi hay chủ động tìm cách tránh mặt tôi nữa.

Và bất kể kết quả thế nào, tôi đã chiến đấu vì sự trả thù của Erich và người anh kiêu ngạo và bị thương nặng trong quá trình này. Họ có vẻ vẫn sợ tôi, nhưng họ không có vẻ ghét tôi.

Bằng cách nào đó, tôi đã giải quyết được mọi việc với những người mà tôi đã có quan hệ không tốt ở một mức độ nào đó.

Thay vì căm ghét tôi, cảm giác duy nhất mà họ để lại cho tôi là sự sợ hãi. Mặc dù điều đó cũng không tốt lắm, nhưng điều đó có nghĩa là ít nhất sẽ không có bất kỳ tai nạn nào.

Cuối cùng, tôi vẫn không thể tập trung vào việc luyện tập của mình, ngay cả khi tôi muốn, vì vết thương của tôi, vì vậy tôi chú ý đến công việc liên quan đến Hội Nghiên cứu Phép thuật hơn là ở trong phòng huấn luyện.

Tất nhiên, tôi thực sự không thể giúp gì cho nghiên cứu của họ.

Tất cả những gì tôi có thể làm là lo mọi việc với tư cách là Hội trưởng câu lạc bộ.

Ví dụ như ngân sách...

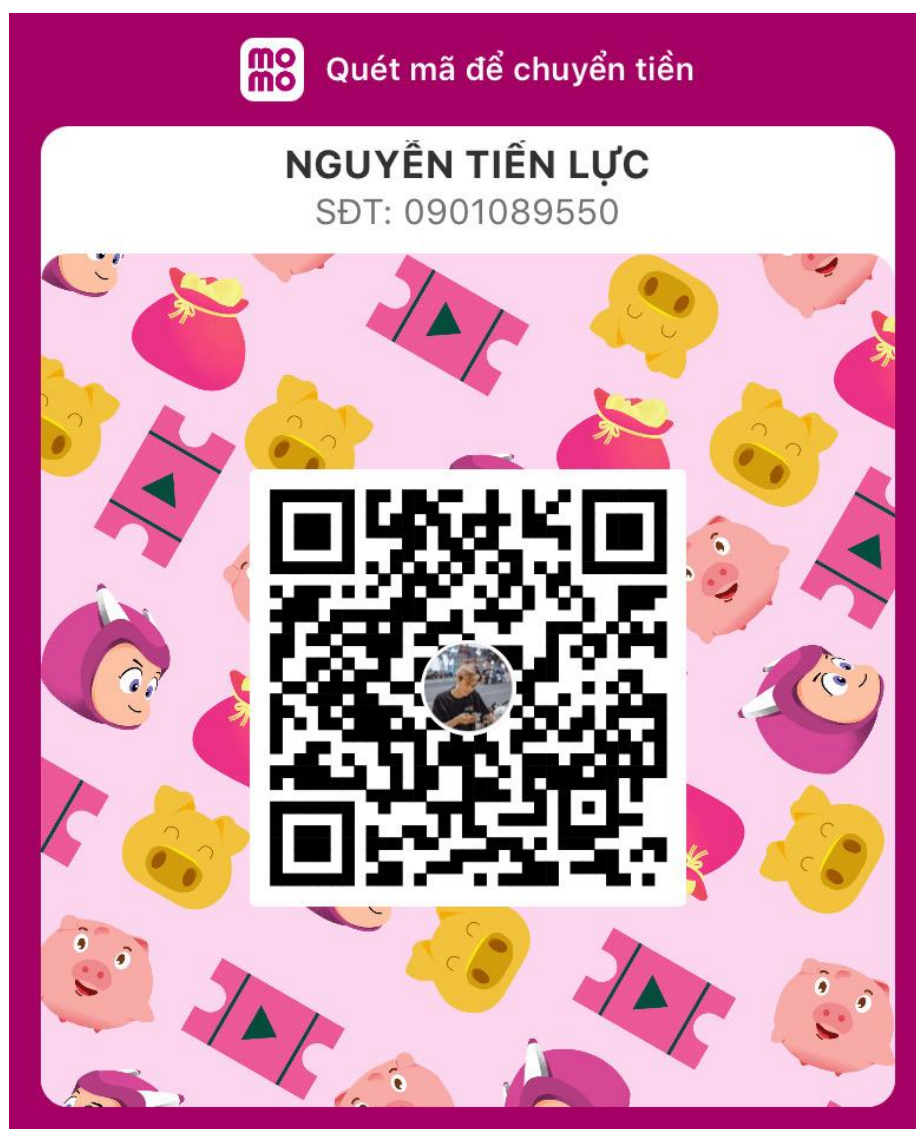
"Vì vậy, cậu muốn tôi tăng gấp ba ngân sách hiện tại của mình?"

"Đúng vậy."

"...Ngân sách hiện tại của cậu là 5.000 đồng tiền vàng. Cậu biết rằng đây là một số tiền cao bất thường, phải không?"

Lúc đó tôi đang tham dự cuộc họp của câu lạc bộ Royal Class.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading